

сторга въ който го бѣ докарала тѣзи рѣчь, пригърнѣ нѣжно Ментора; и сичкытѣ тѣзи народы изведнажъ, като по единъ общій знакъ, извикахъ тосъчасъ: „О мѣдрый старче, вый ны обезоржжвате! Миръ! Миръ!“

Подиръ една минута Несторъ поиска да говори; но сичкытѣ войскы, безпокойны, оплашихъ са да не бы той да представи нѣкои затрудненія, и извикахъ еще единъ пѣтъ: „Миръ! миръ!“ Невъзможно бѣше да имъ са наложи мълченіе; извикахъ прочее заедно съ тѣхъ и сичкытѣ военачалници: „Миръ! миръ!“

Несторъ като видѣ че не бѣше свободенъ да говори продължително, задоволи са да рече: „Вый видите, о Менторе, колко е могущественна душата на единъ честенъ чловѣкъ. Когато мѣдростъта и добродѣтельта говорѣтъ, тогази утихвватъ сичкытѣ страсти. Нашытѣ праведны негодованія са преобрыщатъ въ пріятелство и въ желаніе за единъ траенъ миръ. Ный го пріемаме тѣй както ни го предлагате.“ Въ сѣщото време, сичкытѣ военачалници прострѣхъ десницата си въ знакъ на съгласіе.

Менторъ са затече къмъ градскытѣ врата за да ги отвори, и да каже на Идоменея за да излѣзе отъ Салентъ безъ стража. Между туй Несторъ пригърташе Телѣмаха като му думаше: „възлюбленный сыне на наймѣдря отъ сичкытѣ Гърцы; дано да станете и вый мѣдръ като него; и почеститѣ. Не открихте ли нѣщо за него? Поменѣтъ на баща ви, на когото вый приличате, подѣйствува за да угаси нашето негодованіе.“

Фалантъ ако и суравъ и свирѣтъ, ако и никога и да не бѣ видѣлъ Одиссея, нажали са като чу бѣдствіята му и тѣзи на сына му. Приканъвахъ вече Телѣмаха да раскаже своитѣ приключенія, когато Менторъ са завърнѣ за едно съ Идоменея и съ сичкото критско юношество, което го слѣдоваше.

При вида на Идоменея, сюзницытѣ са осѣтихъ распалены отъ гнѣвъ; но думытѣ на Ментора угасихъ този огънь готовъ да пламне. „Какво са бавимы, рече той, че не сключваме този священъ сюзъ, на който боговетѣ ще бѣдѣтъ свидѣтели и защитници? Нека тѣ отмъстѣтъ на нечестивеца който бы нѣкога посмѣилъ да го наруши; и нека ужасны тѣ злины на войната,